

РЕШЕНИЕ

№ 729

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **10977** по описа за **2020** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на П. Х. М., чрез адв. М. Б. – САК, срещу Решение № 20207005 от 24.09.2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 97-ми с-в, постановено по н.а.х.д. № 3787/2018 г. по описа на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 18-4332-000143 от 29.01.2018 г., издадено от началник отдел в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. първо от Закон за движението по пътищата /ЗДВП/ на П. М. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В жалбата се съдържат оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до неизясняване на обстановката при констатиране на нарушението и до ограничаване правото на защита на санкционираното лице, поради което се иска неговата отмяна. Твърди се, че в мотивите си СРС е приел фактическа обстановка, която противоречи на отразената в АУАН и НП, както и на свидетелските показания и твърденията на наказаното лице. Касаторът поддържа, че в посоченото време и място не е управлявал процесния лек автомобил, а е бил пътник, като същият е управляван от друго лице – свидетеля Т. К.. Иска се отмяната на решението и

постановяване на ново за отмяна на НП, алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В проведено по делото открито съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касация не изпраща представител.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства, въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Първоинстанционният съд е приел, че на 16.01.2018г. от свидетелски показания на свидетеля Б. Т. било установено, че касаторът управлявал л.а. с рег. [рег.номер на МПС], като бил сам в автомобила, и на АМ „Х.“ аварирал в канавка. На мястото пристигнали служители на СДВР и извършили проверка, в хода на която М. отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство – алкотест Дрегер 7510, № 0210, за което му бил съставен АУАН за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и му бил издаден талон за медицинско изследване в МБАЛ „Св. А.“, [населено място]. Установено е, че същият не се явил да даде кръвна проба. Въз основа на така съставения акт при идентично описание на фактическата обстановка и правната квалификация било издадено НП, с което на М. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

За да потвърди НП, районният съд е формирал извод, че по делото е безспорно установено, че в посоченото време и място М. е управлявал процесния лек автомобил, като при извършената проверка е отказал да бъде тестван с дрегер за употреба на алкохол и не е изпълнил медицинското предписание за изследване чрез кръвна проба. Съдът е анализирал събраните в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени, така и гласни, констатирал е съответствие между тях, изложил е също така основателни аргументи защо кредитира показанията на свидетелите З. и Т. като незаинтересовани и обективни, включително предвид липсата на познанство между свидетелите и нарушителя, както и помежду им. Изложил е мотиви и защо не кредитира показанията на свидетеля К., който има лични основания да поддържа защитната теза на М. /поради дългогодишното им познанство/.

Така постановеното решение е правилно. Настоящата касационна инстанция напълно споделя изложените от въззивния съд мотиви, както по отношение на анализа на събраните доказателства, така и по отношение на формираните въз основа на тях правни изводи.

На първо място, не се установява релевираното от касатора процесуално нарушение, изразяващо се в неправилна оценка на доказателствения материал. Както беше посочено по-горе, въззивният съд е направил пълен и задълбочен анализ и формирал обосновани изводи касателно фактическата обстановка при извършване на нарушението. Настоящата касационна инстанция подкрепя извода, че не следва да

бъдат кредитирани показанията на свидетеля К. поради наличието на съмнение за тяхната обективност, с цел подкрепа на защитната теза на касатора, а освен това същите противоречат на представените по делото писмени доказателства. Видно от съдържанието на АУАН при проверката на място не е установено лицето К., следователно той не е очевиден на извършеното нарушение, а именно отказа на М. да бъде тестван за употреба на алкохол. Съдът намира също така, че изложените от него сведения съдържат вътрешни противоречия, които подлагат на съмнение целия свидетелски разказ на лицето. Така например, първо заявява, че е тръгнал към база в кв. С., в която работят с касатора, но последният му се обадил и заявил, че ще се справи сам, и свидетелят се прибрал в дома си в кв. Б.. Накрая на разказа си твърди, че е отишъл в базата в С. с автомобил, като бил закаран от друго лице – електротехник в същото предприятие. Нарушителят не дава сведения за самоличността на водача и чий е вторият автомобил, установен на мястото на произшествието. Освен това актът е подписан без възражения, което само по себе си не доказва извършването на нарушението, но е индиция, че твърденията на касатора са част от защитната му теза, изградена с оглед обжалване на НП.

С тези мотиви настоящата инстанция намира, че не са допуснати релевираните с жалбата процесуални нарушения от въззивния съд и установената от него фактическа обстановка съответства на събрания доказателствен материал и на отразеното в АУАН и НП.

В случая приложимата разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, съдържа състава на административно нарушение и санкционната норма, и в същото време съвпада с дадената от актосъставителя и административнонаказващия орган правна квалификация на нарушението. Съгласно този законов текст „водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв“. В случая безспорно се установява и не се отрича от касатора, че същият е отказал да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване на употребата на алкохол, както и че не е изпълнил предписание за извършване на медицинско изследване, за което му е издаден талон да се яви в съответното медицинско заведение. Инкриминираният състав на нарушение е такова от типа на формалните и за неговата съставомерност не е необходимо настъпването на определен вредоносен резултат. Следователно със самия факт на извършването му, в случая под формата на бездействие, след като от лицето се изисква активно поведение – да даде проба за установяване наличието на алкохол в кръвта, изпълнителното деяние е довършено. Нарушението е квалифицирано правилно, като спрямо него е наложена визираната в закона санкция, която е установена в абсолютен размер и не подлежи на преценка нейния размер от административнонаказващия орган и съда.

Поради изложеното настоящата касационна инстанция намира обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо като постановено от законен съдебен състав по

подадена жалба срещу подлежащ на обжалване санкционен акт – НП, и в същото време правилно като постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила. Не се констатира твърдените с жалбата касационни основания за неговата отмяна, поради което същото следва да бъде оставено в сила. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXI - ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20207005 от 24.09.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 97-ми с-в, постановено по н.а.х.д. № 3787/2018 г. по описа на СРС.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.